

u st. 4

4 ST-529/2017-255 4800

ODVJETNIK IVAN VRDOLJAK

UTJEŠENOVIĆEVA 2, 10000 ZAGREB, FAX: +385-1-2303138, MOB: +385-95-9011831

E-mail: info@odvjetnik-vrdoljak.com

TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU
Ulice braće Radić 2
42000 Varaždin

Na broj: St-529/17

Radnici:

1. **Đurin Dajana** i dr., svi zastupani po punomoćniku **Ivanu Vrdoljaku**, odvjetniku iz Zagreba

U Zagrebu, 27. 5. 2019.
TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU

Primljeno iz ruke - poštom dana 28-05-2019

Broj primjeraka ..... priloga .....

Predano preporučeno dana 27.5.19. R. 93 452 8706 HC

Pristojba nedostaje .....

PODNEŠAK VJEROVNICA

PRIMIO

1x

Vjerovnici se ovime očituju na zadnji podnesak ISTO GRUPA d.o.o., u kojem se tvrdi da bi radnici zapravo trebali biti vjerovnici nižih redova, kako slijedi;

I. Svi radnici vjerovnici su prvog višeg isplatnog reda, što je sukladno i europskom pravu i obveznom tumačenju Europskog suda pravde prema kojem valja osigurati učinkovitu zaštitu zaposlenika u bilo kojem slučaju prijenosa poduzeća ili dijela poduzeća.

Jasno je da bi se degradacijom statusa tražbina radnika, formalno zaposlenika unutar identične gospodarske cjeline – Industrogradnje, unatoč ugovornoj obvezi, obvezi preuzetoj Kolektivnim ugovorom, Ustavu Republike Hrvatske te europskom pravu implementiranom u našem Zakonu o radu, radnička prava grubo prekršila i degradirala, a ne zaštitila.

Time bi se i poslala neželjena poruka – ako se želi izbjeći podmirivanje tražbina radnika, to se lako može napraviti raznoraznim statusnim podjelama i prijenosima gospodarskih cjelina, a što se tiče primjene europskog prava, sudovi Republike Hrvatske u tom bi slučaju posredno poručili da se ono može zanemariti, odnosno da načelo zakonitosti i sve preuzete obveze ne znače ništa.

II. O obveznoj primjeni europskog prava, dužnosti nacionalnih sudova i vrijednostima na kojima počiva europski pravni sustav – pa tako i hrvatski, Europski sud pravde očitovao se mnogo puta, a ovime se primjera radi citira dio presude u predmetu C-64/16 Associação Sindical dos Juízes Portugueses protiv Tribunal de Contas (ECLI:EU:C:2018:117):

30 U skladu s člankom 2. UEU-a, Unija se temelji na vrijednostima, poput vladavine prava, koje su zajedničke državama članicama u društvu u kojem prevladava, među ostalim, pravda. U tom pogledu valja istaknuti da uzajamno povjerenje među državama članicama i osobito njihovim sudovima počiva na temeljnoj pretpostavci prema kojoj države članice dijele niz zajedničkih vrijednosti na kojima se temelji Unija, kako je to navedeno u članku 2. UEU-a (vidjeti u tom smislu mišljenje 2/13 (Pristupanje Unije EKLJP-u) od 18. prosinca 2014., EU:C:2014:2454, t. 168.).

31 Unija je **Unija prava** u kojoj pojedinci imaju pravo pobijati pred sudom zakonitost svake odluke ili drugog nacionalnog akta u vezi s primjenom akta Unije na njih (vidjeti u tom smislu presudu od 3. listopada 2013., Inuit Tapiriit Kanatami i

dr./Parlament i Vijeće, C-583/11 P, EU:C:2013:625, t. 91. i 94. i navedenu sudsku praksu).

- 32 Članak 19. UEU-a, kojim se konkretizira vrijednost vladavine prava navedena u članku 2. UEU-a, **zadaću provođenja sudskog nadzora u pravnom poretku Unije povjerava ne samo Sudu već i sudovima država članica** (vidjeti u tom smislu mišljenje 1/09 (Sporazum o stvaranju ujednačenog sustava rješavanja sporova koji se odnose na patente) od 8. ožujka 2011., EU:C:2011:123, t. 66.; presude od 3. listopada 2013., Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, C-583/11 P, EU:C:2013:625, t. 90. i od 28. travnja 2015., T & L Sugars i Sidul Açúcares/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, t. 45.).
- 33 **Ti sudovi tako, u suradnji sa Sudom, obavljaju funkciju, koja im je svima dodijeljena, kako bi osigurali poštovanje prava u tumačenju i primjeni Ugovorâ** (vidjeti u tom smislu mišljenje 1/09 (Sporazum o stvaranju ujednačenog sustava rješavanja sporova koji se odnose na patente) od 8. ožujka 2011., EU:C:2011:123, t. 69. i presudu od 3. listopada 2013., Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, C-583/11 P, EU:C:2013:625, t. 99.).
- 34 Stoga je na **sudovima država članica da osobito u skladu s načelom lojalne suradnje, koje je predviđeno člankom 4. stavkom 3. prvim podstavkom UEU-a, na svojem državnom području osiguraju primjenu i poštovanje prava Unije** (vidjeti u tom smislu mišljenje 1/09 (Sporazum o stvaranju ujednačenog sustava rješavanja sporova koji se odnose na patente) od 8. ožujka 2011., EU:C:2011:123, t. 68.). S tim u vezi i kako je to predviđeno člankom 19. stavkom 1. drugim podstavkom UEU-a, države članice osiguravaju pravne lijekove dostatne da bi se pojedincima osiguralo da će se poštovati njihovo pravo na učinkovitu pravnu zaštitu u područjima obuhvaćenima pravom Unije. Stoga je na državama članicama da predvide sustav pravnih lijekova i postupaka koji u navedenim područjima osiguravaju poštovanje učinkovite pravne zaštite (vidjeti u tom smislu presudu od 3. listopada 2013., Inuit Tapiriit Kanatami i dr./Parlament i Vijeće, C-583/11 P, EU:C:2013:625, t. 100. 101. i navedenu sudsku praksu).
- 35 **Načelo učinkovite pravne zaštite prava koja pojedinci izvode iz prava Unije**, na koje upućuje članak 19. stavak 1. drugi podstavak UEU-a, naime, opće je načelo prava Unije koje proizlazi iz ustavnih tradicija zajedničkih državama članicama i zaštićeno je člancima 6. i 13. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950., te je sada potvrđeno člankom 47. Povelje (vidjeti u tom smislu presude od 13. ožujka 2007., Unibet, C-432/05, EU:C:2007:163, t. 37. i od 22. prosinca 2010., DEB, C-279/09, EU:C:2010:811, t. 29. do 33.).
- 36 Sâmo postojanje učinkovite pravne zaštite radi osiguranja poštovanja prava Unije svojstveno je vladavini prava (vidjeti u tom smislu presudu od 28. ožujka 2017., Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, t. 73. i navedenu sudsku praksu).
- 37 Iz toga slijedi da svaka država članica mora osigurati da tijela koja su, u svojstvu „suda”, u smislu prava Unije, dio njezina sustava pravnih lijekova u područjima obuhvaćenima pravom Unije, udovoljavaju zahtjevima učinkovite pravne zaštite.

Ne želeći dalje obrazlagati obveze sudova Republike Hrvatske, može se uzeti da je jasno da je njihova dužnost da osiguraju primjenu i poštovanja prava Unije.

Radnici su svoja potraživanja temeljili i na odredbi čl. 137. st. 15. Zakona o radu, kojom je implementirana Direktiva Vijeća 2001/23/EZ od 12. 3. 2001., sukladno kojoj će se osobu koja zlonamjerno izbjegava ispuniti svoje obveze prema radniku naložiti ispunjenje njezinih obveza i u slučaju da ugovor o radu nije sklopljen s tom osobom.

U konkretnom slučaju se dužnik na to (i time njegovi sljednici – solidarno) obvezao i

Kolektivnim ugovorom, sukladno čemu je već doneseno niz kondemnatornih presuda protiv prednika dužnika, dok kod vjerovnika podnositelja postoji nepravomoćna odluka.

Tumačenje prema kojem bi takva potraživanja radnika ipak bila degradirana te tretirana kao tražbine drugog višeg isplatnog reda, a što u praksi znači drastično manju mogućnost namirenja, jest protuustavno i nezakonito i na temelju hrvatskog prava i vrijednosti koje se njime štite.

Pojednostavnjeno – *iako zakon i Ustav kažu da se potraživanja radnika trebaju prva namiriti, to zapravo i nije tako ako dođe do prijenosa poduzeća ili dijelova poduzeća jer radnici ipak formalno nisu zaposlenici konkretnog dužnika, a forma jest vrijednost koja je sama sebi svrha i koja (a ne zaštita radnika) uživa najosobitiju zaštitu sudova.*

No ono je i protivno europskom pravu odnosno obveznom tumačenju Europskog suda pravde izraženom u presudi donesenoj u predmetu br. C-194/18, **Jadran Dodić protiv Banke Koper i Alta Invest** (ECLI:EU:C:2019:385) u kojoj je Europski sud pravde u situaciji u kojoj su poveznice između radnika i novog trgovačkog društva mnogostruko slabije nego ovdje jer;

- tamo nije bilo ama baš nikakvog ugovornog ili drugog odnosa između starog i novog poslodavca, niti je postojao ikakav odnos radnika i novog poslodavca, osim;
- što je novi poslodavac-preuzimatelj preuzeo dio klijenata starog poslodavca.

dao sljedeće tumačenje;

Članak 1. stavak 1. Direktive Vijeća 2001/23/EZ od 12. ožujka 2001. o usklađivanju zakonodavstava država članica u odnosu na zaštitu prava zaposlenika kod prijenosa poduzeća, pogona ili dijelova poduzeća ili pogona valja tumačiti na način da okolnost da drugo poduzeće, na temelju ugovora koji treba sklopiti u skladu s nacionalnim zakonodavstvom, preuzme financijske instrumente i drugu imovinu klijenata prvog poduzeća nakon što potonje prestane obavljati svoju djelatnost, čak i ako klijenti prvog poduzeća vođenje svojih vrijednosnih papira ne moraju prenijeti na drugo poduzeće, može činiti prijenos poduzeća ili dijela poduzeća ako se utvrdi da je bila riječ o prijenosu klijenata, što je zadaća suda koji je uputio zahtjev. U tim okolnostima broj stvarno prenesenih klijenata, makar bio i velik, sam po sebi nije odlučujuć za kvalifikaciju kao „prijenosa“, a okolnost da prvo poduzeće kao ovisno društvo za burzovno posredovanje surađuje s drugim poduzećem u načelu nije relevantna.

Dakle, i najobičnija poveznica „prijenosa dijela klijenata“ može biti pravnorelevantna za primjenu spomenute direktive te se može tretirati kao prijenos poduzeća.

To znači da se i ovdje mora ostvariti cilj Zakonom o radu implementirane spomenute Direktive, tj. njezinog čl. 3. koja glase;

1. Prava i obveze prenositelja, koja na dan prijenosa proizlaze iz postojećeg ugovora o radu ili radnog odnosa, na temelju takvog prijenosa prenose se na preuzimatelja. Države članice mogu odrediti da su od dana prijenosa prenositelj i preuzimatelj solidarno odgovorni u pogledu obveza koje su nastale prije dana prijenosa na temelju ugovora o radu ili radnog odnosa koji je postojao na dan prijenosa.

Kako je konkretnom slučaju postojala obveza prednika dužnika i postoji obveza dužnika da ispuni obveze radnika poduzeća Industrogradnja kao da je sam poslodavac, što su već pravomoćno utvrdili naši sudovi, onda značenje pojma;

solidarna obveza

može i mora biti jedino takvo kao da su vjerovnici-radnici u istom položaju kao i formalni zaposlenici dužnika.

U protivnom, to jest ako se radnici tretiraju kao vjerovnici drugog višeg isplatnog reda, ne ostvaruje se cilj predmetne direktive odnosno Zakona o radu kojom je ona implementirana jer ako se takvom degradacijom statusa potraživanja faktički dolazi do 90% smanjene šanse za naplatu, onda se time izigrava i hrvatsko i europsko zakonodavstvo.

Vjerovnici će s time u svezi i ako to bude bilo potrebno, iako u konkretnom slučaju ne bi smjelo biti dileme, formulirati i pitanja za zahtjev za prethodnu odluku.

Slijedom navedenog vjerovnici se protive navodima društva ISTO GRUPA d.o.o.

DAJANA ĐURIN i dr.

po punomoćniku

ODVJETNIK

Ivan Vrdoljak

Zagreb